

El pes de la papallona

Erri de Luca

La seva vida segons el pas de les estacions havia anat amb el món. Se l'havia guanyat moltes vegades, però no era seva. L'havia de tornar, rebregada després d'haver-la fet servir. Quina mena de creditor de màniga ampla era el qui l'hi havia deixat nova i la recuperava gastada, per llençar.

Li era útil pensar que hi havia un responsable i que el món era obra seva? No servia per parlar-hi, ni per creure que escoltava res, però era una idea que feia companyia. Si existia un amo de tot, no hauria permès que les seves coses anessin a mal borràs, no les hauria deixat en mans de l'espècie humana perquè les fes malbé. Si existia un amo, s'havia emborratxat i havia perdut el camí de casa. Valia més que no hi fos. L'home prosperava sense ell. Havia après el bé i el mal servint-se tot sol. Era impossible que hi hagués un amo, però aquell impossible feia companyia. Li agradava, davant del cel que queia a la terra al capvespre, dir un gràcies al responsable.

Eren bons pensaments davant del foc per afegir a la xerrameca de la llenya que es desfà a les flames i escalfa la sang. Feia pujar l'escalfor dels peus descalços, que tenien dret de precedència. El foc feia rotllana amb la llenya i enviava espurnes a les lloses de pedra de l'estança.

El rellotge de cucut sobre la llar de foc li recordava la veu de la primavera: si en faltava de temps perquè tornés la veu del cucut de veritat. Però el de mentida de cada hora imitava molt bé el que s'amagava entre els làrixis. A fora una canal recollia l'aigua d'una cascadeta i la feia anar a una bassa de pedra al costat de la porta, després es vessava. Tenia pressa per anar-se'n, l'aigua, no feia companyia. Es va coure formatge fos, una llesca de pa sec reanimada pel fosc i va buidar una gerra. Després amb l'harmònica va tocar el final del dia.

LUCA, Erri de. *El pes de la papallona*. Alzira: Edicions Bromera, 2011, 37-38.

Traduït per Anna Casassas